

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 6 2020, nummers 127 – 146 vrijdag 14 februari 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Inhoud	1
Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Planschade	10
Waterwet	12
Bijstand	12

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	14
Belastingdienst-Toeslagen.....	14
Studiefinanciering	18
Vreemdelingenrecht	19
Asiel.....	19
Richtlijnen en verordeningen	23
Vreemdelingenbewaring	24
Procesrecht	24

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 127

MK ABRS, 12-02-2020, 201901733/1/A3

staatssecretaris van Financiën.

Awb 1:3

Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen (hierna: de Wib) 5, 7, 8, 11

Uitvoeringsbesluit internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen (hierna: het Uitvoeringsbesluit) 3a lid 4

BESLUIT. Brief met verzoek om inlichtingen te verstrekken ingevolge het Uitvoeringsbesluit. Slechts in zeer uitzonderlijke situaties wordt een bestuurlijk rechtsoordeel omwille van de rechtsbescherming met een besluit gelijkgesteld. De algemene lijn in de jurisprudentie is dat het indienen van een aanvraag voor een vergunning of het afwachten van een besluit omtrent handhaving niet als een onevenredig bezwarende weg kan worden aangemerkt. Verwijzing naar de uitspraak van de grote kamer van 24 april 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1356](#)). In dit geval doet een zeer uitzonderlijke situatie zich voor die maakt dat de brief met een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb moet worden gelijkgesteld.

Brief waarbij de staatssecretaris [appellante] op de voet van het Uitvoeringsbesluit heeft **verzocht om inlichtingen te verstrekken over de jaren 2014, 2015 en 2016.** [...]

6. [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat uit het Berlioz-arrest [Red.: HvJ van 16 mei 2017, [ECLI:EU:C:2017:373](#)], volgt dat rechtsmiddelen moeten kunnen worden aangewend tegen een beslissing om gegevens uit te wisselen met autoriteiten van een andere staat. Dat dit sinds 1 januari 2014 door wijziging van artikel **5 van de Wib niet meer mogelijk is, is volgens haar in strijd met het Europese recht.** [...]

6.1. In de brief van 2 mei 2018 heeft de staatssecretaris [appellante] verzocht om op de voet van artikel 3a, vierde lid, van het Uitvoeringsbesluit de inlichtingen voor de jaren 2014, 2015 en 2016 te verstrekken. Het is juist dat uit artikel 8, vijfde lid, van de Wib volgt dat een belastingplichtige in de zin van artikel 3a, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit gehouden is om uit eigen beweging de in dat artikel vermelde gegevens en inlichtingen te verstrekken. In zoverre volgt de verplichting tot het verstrekken van gegevens uit de wet en niet uit de brief van de staatssecretaris. Voordat duidelijk is dat een vennootschap gehouden is om op de voet van artikel 3a, vierde lid, van het Uitvoeringsbesluit gegevens te verstrekken, zijn echter al diverse beoordelingsmomenten gepasseerd. In dit geval heeft de belastinginspecteur voorafgaand aan de brief van 2 mei 2018 beoordeeld of [appellante] een belastingplichtige is in de zin van artikel 3a, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit. Dit is niet meer in geschil. Ook heeft de belastinginspecteur beoordeeld of [appellante] voldoet aan de in artikel 3a, zevende lid, neergelegde vereisten inzake de aanwezigheid van een belastingplichtige in Nederland. Volgens de inspecteur voldoet [appellante] niet aan deze vereisten. [appellante] is het daar niet mee eens. Als [appellante] gelijk heeft en wél voldoet aan de vereisten voor de aanwezigheid in Nederland, dan heeft de

staatssecretaris haar in de brief van 2 mei 2018 ten onrechte verzocht om de in artikel 3a, vierde lid, van het Uitvoeringsbesluit opgesomde gegevens te verstrekken, zodat hij deze gegevens aan de bevoegde autoriteiten van andere staten kan verstrekken.

6.2. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling is een bestuurlijk rechtsoordeel geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Slechts in zeer uitzonderlijke situaties wordt een bestuurlijk rechtsoordeel omwille van de rechtsbescherming met een besluit gelijkgesteld. De algemene lijn in de jurisprudentie is dat het indienen van een aanvraag voor een vergunning of het afwachten van een besluit omtrent handhaving niet als een onevenredig bezwarende weg kan worden aangemerkt. Deze lijn in de jurisprudentie is onlangs bevestigd in de uitspraak van de grote kamer van de Afdeling over gedoogbeslissingen (uitspraak van 24 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1356](#)).

6.3. De Afdeling is van oordeel dat zich in dit geval een zeer uitzonderlijke situatie voordoet die maakt dat de brief van 2 mei 2018 met een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb moet worden gelijkgesteld. [appellante] heeft niet de mogelijkheid om bijvoorbeeld een vergunning of andere toestemming aan te vragen en zodoende in dat kader het geschil over de interpretatie van artikel 3a, zevende lid, van het Uitvoeringsbesluit in een procedure tegen het daarop genomen besluit aan de orde te stellen. Het afwachten van een handhavingsbesluit en vervolgens het geschil in een procedure tegen dat besluit aan de orde stellen, betekent dat [appellante] een punitieve sanctie moet afwachten om zo een rechtsingang te creëren. Indien [appellante] weigert om de gevraagde gegevens te verstrekken, kan de staatssecretaris haar immers op grond van artikel 11 van de Wib een bestuurlijke boete opleggen. Het alternatief is dat [appellante] de gegevens wel verstrekt. Dan zal zij eerst moeten afwachten of een buitenlandse autoriteit op basis daarvan een beslissing neemt. Vervolgens kan zij alleen in een procedure in die lidstaat opkomen tegen het rechtsoordeel dat zij niet voldoet aan de in artikel 3a, zevende lid, neergelegde vereisten voor de aanwezigheid van een belastingplichtige in Nederland en daarmee tegen het verzoek om de in artikel 3a, vierde lid, van het Uitvoeringsbesluit opgesomde gegevens te verstrekken. Het is dan onvoldoende zeker of een buitenlandse rechter in een procedure tegen die beslissing kan en zal toekomen aan een beoordeling van genoemde rechtsoordelen op grond van het Nederlandse recht. Tegen deze achtergrond is het voor [appellante] onevenredig bezwarend als zij niet in Nederland kan opkomen tegen het in overweging 6.1 genoemde rechtsoordeel van de staatssecretaris dat in de brief van 2 mei 2018 is neergelegd.

6.4. De situatie in deze zaak verschilt van die in de uitspraak van 15 juli 2009, waarnaar de rechtbank heeft verwezen. Allereerst waren in die zaak rechtsmiddelen aangewend tegen de aankondiging van een onderzoek als bedoeld in artikel 8 van de Wib. Dat stadium was in de nu voorliggende zaak al gepasseerd. Ten tweede is in die uitspraak meegewogen dat in een later stadium rechtsmiddelen konden worden aangewend tegen de kennisgeving van de inwilliging van het verzoek om inlichtingen dat van buitenlandse autoriteiten was ontvangen. Naast het feit dat in de nu voorliggende zaak geen verzoek om inlichtingen van buitenlandse autoriteiten is ontvangen, wordt voormelde kennisgeving door een wijziging van artikel 5 van de Wib in het geheel niet meer gedaan. Anders dan in voormelde uitspraak is het in deze zaak dus niet mogelijk

om in een later stadium in Nederland aan de rechter voor te leggen of er een grondslag is voor het verstrekken van inlichtingen aan buitenlandse autoriteiten.

6.5. Gelet op het voorgaande doet zich hier een zeer uitzonderlijke situatie voor, die maakt dat tegen de brief van 2 mei 2018 bij de bestuursrechter kan worden opgekomen. De bestuursrechter is immers ook bevoegd om te oordelen over een beroep tegen een bestuurlijke boete die de staatssecretaris oplegt als wordt geweigerd om gegevens te **verstrekken**. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:453](#)

JnB2020, 128

ABRS, 12-02-2020, 201903478/1/A2

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Awb 1: 3 lid 1

Zorgverzekeringswet (hierna: Zvw)

BESLUIT. De vaststelling van artikel 19, eerste lid, van de Zvw is geen besluit in de zin van de Awb waartegen bezwaar kan worden gemaakt. Voor het oordeel dat artikel 19, eerste lid, van de Zvw niet is vastgesteld door de wetgevende macht bestaat geen grond. Dat die bepaling volgens [appellant] discriminerend is, kan in de formele status daarvan geen verandering brengen.

[ECLI:NL:RVS:2020:422](#)

JnB2020, 129

ABRS, 10-02-2020 (publ. 12-02-2020), 201808029/4/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 8: 29 lid 3

GEHEIMHOUDING. Het gaat bij een verzoek om beperkte kennisneming niet om openbaarmaking van stukken, maar om de vraag of aan de procespartijen kennisneming van stukken mag worden onthouden. Gelet op artikel 8:29, derde lid, van de Awb beslist de Afdeling of de weigering dan wel beperking van de kennisneming van een stuk gerechtvaardigd is. Deze beslissing vergt een afweging van belangen. Enerzijds speelt hierbij het belang dat partijen gelijkkelijk beschikken over de voor het hoger beroep relevante informatie en het belang dat de bestuursrechter beschikt over alle informatie die nodig is om de zaak op een juiste en zorgvuldige wijze af te doen. Daartegenover staat dat de kennisneming door partijen van bepaalde gegevens het algemeen belang, het belang van één of meer partijen en/of het belang van derden onevenredig kan schaden.

[ECLI:NL:RVS:2020:402](#)

JnB2020, 130

MK ABRS, 12-02-2020, 201902908/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 8: 104

HOGER BEROEP. Het niet instellen van hoger beroep tegen een eerdere uitspraak van de rechtbank heeft tot gevolg dat, indien in beroep tegen de nieuwe beslissing op bezwaar beroepsgronden worden aangevoerd die door de rechtbank in die eerdere uitspraak uitdrukkelijk en zonder voorbehoud zijn verworpen, de rechtbank van de juistheid van het eerder gegeven oordeel over die beroepsgronden heeft uit te gaan. Verwijzing naar de uitspraken van 6 augustus 2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AI0801](#) en van 25 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3248](#). Tot een vergelijkbaar oordeel moet worden gekomen, indien een bestuursorgaan geen hoger beroep instelt tegen een uitspraak van de rechtbank waarin zij uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel heeft gegeven ten aanzien van hetgeen het bestuursorgaan aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd. Dit geldt ook als het bestuursorgaan wel hoger beroep heeft ingesteld maar dit, zoals in dit geval, niet-ontvankelijk is verklaard. [ECLI:NL:RVS:2020:426](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 131

MK ABRS, 12-02-2020, 201804130/1/A1

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e
Besluit omgevingsrecht categorie (hierna: Bor) 3.3 lid 1 aanhef en onder b, Bijlage I, Onderdeel C, categorie 28.4

Richtlijn industriële emissies (hierna: RIE) bijlage I categorie 5.3

Kaderrichtlijn afvalstoffen 3

WABO(-milieu). Dwangsombesluit. I.c. mocht het college ervan uitgaan dat ten tijde van het handhavingsbesluit in de inrichting van [appellante] verwijdering van mest met een capaciteit van meer dan 50 ton per dag door middel van onder meer een fysisch-chemische behandeling plaatsvond, zodat tot de inrichting van [appellante] een IPPC-installatie behoort. Het college was daarom bevoegd om handhavend op te treden.

Besluit waarbij het college [appellante] een last onder dwangsom opgelegd, strekkende tot het beëindigen en beëindigd houden van verschillende overtredingen van artikel 2.1, **eerste lid, aanhef en onder e, en artikel 2.3, aanhef en onder a, van de Wabo.** [...]

Bevoegdheid, IPPC-installatie

3. [appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat het college bevoegd is om handhavend op te treden. Die bevoegdheid ligt volgens haar bij het college van burgemeester en wethouders. Volgens haar heeft de rechtbank miskend dat tot haar inrichting geen IPPC-installatie als bedoeld in artikel 3.3, eerste lid, aanhef en onder **b, van het Bor behoort.** [...]

3.1. Tussen partijen is niet in geschil dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de mest die [appellante] inneemt, moet worden aangemerkt als een afvalstof en dat de inrichting van [appellante] valt onder (onder meer) categorie 28.4, aanhef en onder a en onder 60 van bijlage I van het Bor. Gelet op artikel 3.3, eerste lid, aanhef en onder b, van het Bor, gelezen in samenhang met artikel 5.2, eerste lid, aanhef en onder a van de Wabo, is het college het bevoegde orgaan om handhavend op te treden, indien tot deze inrichting een IPPC-installatie behoort. Hierbij is de feitelijke situatie ten tijde van het handhavingsbesluit bepalend. Ter voorlichting merkt de Afdeling op dat dit anders is in de zaak met nummer 201804135/1/A1 waarin heden eveneens uitspraak wordt gedaan. Daarin is een door het dagelijks bestuur van het waterschap Dommel aan [appellante] verleende watervergunning aan de orde. In die zaak is niet de feitelijke situatie, maar het bewerkingsproces zoals omschreven in de vergunningaanvraag bepalend voor het antwoord op de vraag of tot de inrichting van [appellante] een IPPC-installatie behoort.

3.2. De omschrijving van het begrip "IPPC-installatie" in artikel 1.1 van de Wabo bevat een verwijzing naar bijlage I van de RIE. Onbetwist is dat de mest die [appellante] inneemt valt onder ongevaarlijke afvalstoffen als bedoeld in categorie 5.3 van die bijlage. In deze categorie wordt een onderscheid gemaakt tussen verwijdering van deze ongevaarlijke afvalstoffen (onder a) en nuttige toepassing of een combinatie van nuttige toepassing en verwijdering (onder b). Onder beide onderdelen is een minimale capaciteit en een opsomming van specifieke behandelingen opgenomen die bepalen of sprake is van een IPPC-installatie.

Vaststaat dat als in het geval van [appellante] nuttige toepassing of een combinatie van nuttige toepassing en verwijdering als bedoeld onder b aan de orde is, geen sprake is van een IPPC-installatie, omdat bij [appellante] geen van de onder b genoemde vormen van behandeling plaatsvindt. Fysisch-chemische behandeling is onder b niet vermeld. Indien daarentegen moet worden geconcludeerd dat in het geval van [appellante] verwijdering als bedoeld onder a aan de orde is, dient vervolgens te worden gezien of de mest bij [appellante] een fysisch-chemische behandeling als bedoeld onder a en ii ondergaat. Daarbij is verder van belang dat vaststaat dat geen van de overige onder a genoemde vormen van behandeling plaatsvindt. Moet worden uitgegaan van een fysisch-chemische behandeling, dan is sprake is van een IPPC-installatie, nu vaststaat dat de capaciteit bij [appellante] meer dan 50 ton per dag bedraagt.

3.3. De begrippen "verwijdering" en "nuttige toepassing" zijn in de RIE zelf niet omschreven.

Uit artikel 3 van Richtlijn nr. 2008/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende afvalstoffen en tot intrekking van een aantal richtlijnen (PB 2008 L 312; hierna: de Kaderrichtlijn afvalstoffen) volgt dat sprake is van nuttige toepassing bij elke handeling met als voornaamste resultaat dat afvalstoffen een nuttig doel dienen door hetzij in de betrokken installatie, hetzij in de ruimere economie andere materialen te vervangen die anders voor een specifieke functie zouden zijn gebruikt, of waardoor de afvalstof voor die functie wordt klaargemaakt. Bijlage II bij de Kaderrichtlijn afvalstoffen bevat een niet-limitatieve lijst van nuttige toepassingen. Van verwijdering is sprake bij iedere handeling die geen nuttige toepassing is, zelfs indien de handeling er in

tweede instantie toe leidt dat stoffen of energie worden teruggewonnen. Bijlage I bij de Kaderrichtlijn afvalstoffen bevat een niet-limitatieve lijst van verwijderingshandelingen. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) heeft in het arrest van 27 februari 2002 in de zaak C-6/00 (Abfall Service AG; [ECLI:EU:C:2002:121](#)), punt 69, voor recht verklaard dat een nuttige toepassing in wezen wordt gekenmerkt door het feit dat het belangrijkste doel ervan inhoudt, dat de afvalstoffen een nuttige functie kunnen vervullen doordat zij in de plaats komen van andere materialen die voor deze functie hadden moeten worden gebruikt, waardoor de natuurlijke hulpbronnen worden beschermd. Uit het arrest van 28 juli 2016 in de zaak C-147/15 (Bari-Mastrodonato, [ECLI:EU:C:2016:606](#)), punten 37 en 38, volgt dat de wijziging van de Kaderrichtlijn afvalstoffen in 2008 hierin geen verandering heeft gebracht. Verder volgt uit het arrest van het Hof van 13 februari 2003 in de zaak C-458/00 (Commissie-Luxemburg; [ECLI:EU:C:2003:94](#)), punt 43, waarnaar in het eerder genoemde arrest van 28 juli 2016 is verwezen, dat het behoud van natuurlijke hulpbronnen dus het belangrijkste doel moet zijn van de nuttige toepassing. Omgekeerd kan, wanneer het behoud van grondstoffen slechts een neveneffect is van een handeling die voornamelijk strekt tot verwijdering van de afvalstoffen, dit niet afdoen aan de kwalificatie van deze handeling als verwijderingshandeling.

3.4. Ter zitting heeft [appellante] zich op het standpunt gesteld dat het hygiëniseren van de mest zoals dat plaatsvond ten tijde van het handhavingsbesluit, gebeurde met het oog op de afzet van de gehygiëniseerde mest als kunstmestvervanger in Frankrijk. Na de zitting heeft de Afdeling het onderzoek heropend en [appellante] verzocht haar standpunt dat sprake is van nuttige toepassing nader toe te lichten en met stukken te **onderbouwen. [...]**

3.5. De Afdeling overweegt dat vaststaat niet is gebleken dat de gehygiëniseerde mest de inrichting van [appellante] verliet als een voltooid eindproduct dat werd verkocht ten behoeve van rechtstreekse toepassing, zoals bijvoorbeeld het geval is bij mestkorrels. Verder heeft [appellante], door slechts facturen van andere verkopers van gehygiëniseerde mest aan afnemers in Frankrijk over te leggen, niet aannemelijk gemaakt dat ook zij de gehygiëniseerde mest verkocht aan afnemers in Frankrijk en dat deze gehygiëniseerde mest daadwerkelijk - al dan niet na verdere bewerking elders - werd toegepast als kunstmestvervanger. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bewerking van de mest in haar inrichting erop was gericht dat de gehygiëniseerde mest aan zekere specificaties voldeed met het oog op het toepassen als kunstmestvervanger. Aan het door haar overgelegde (ongedateerde) rapport "[appellante] mestverwaarding" komt in dit verband geen betekenis toe, nu dat slechts een beschrijving van een voorgesteld bewerkingsproces bevat. De Afdeling ziet geen aanknopingspunt om aan te nemen dat deze beschrijving overeenkomt met de bewerking zoals die ten tijde van het handhavingsbesluit feitelijk plaatsvond. De Afdeling ontleent onder meer aan het in beroep door de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (hierna: de StAB) uitgebrachte deskundigenverslag van 7 november 2017 dat de voor dit bewerkingsproces benodigde installatie op dat moment nog niet gerealiseerd was. [appellante] heeft zich hiertegen in haar reactie op het deskundigenverslag in beroep ook niet verzet. Gelet hierop ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat het

college ten tijde van het nemen van het handhavingsbesluit, bij het bepalen of het bevoegd was om handhavend op te treden, ervan had moeten uitgaan dat de hygiënisatie van de mest als voornaamste resultaat had dat het werd klaargemaakt voor een gebruik als kunstmestvervanger, en daarom als een handeling van nuttige toepassing had te gelden. Het college mocht uitgaan van verwijdering als bedoeld in categorie 5.3, onder a, van bijlage I van de RIE.

3.6. Vervolgens dient beoordeeld te worden of binnen de inrichting van [appellante] sprake was van een fysisch-chemische behandeling van de mest als bedoeld in categorie 5.3, onder a en ii, van bijlage I van die RIE.

3.7. De RIE en de Kaderrichtlijn afvalstoffen bevatten geen omschrijving van het begrip "fysisch-chemische behandeling". Wel kan voor de uitleg van dit begrip aansluiting worden gezocht bij bijlage I van de Kaderrichtlijn afvalstoffen. Daarin is onder D 9 als verwijderingshandeling opgenomen: "fysisch-chemische behandeling op een niet elders in deze bijlage aangegeven wijze waardoor verbindingen of mengsels ontstaan die worden verwijderd op een van de onder D 1 tot en met D 12 vermelde methoden (bv. verdampen, drogen, calcineren, enz.)".

3.8. In het deskundigenverslag van de StAB is beschreven en niet in geschil is dat ten tijde van het handhavingsbesluit binnen de inrichting van [appellante] een bewerkingsproces plaatsvond, waarbij de mest werd gescheiden in een dunne fractie en een dikke fractie. Om dit scheidingsproces te bevorderen werd polymeer aan de mest toegevoegd. In het deskundigenverslag staat dat dit een fysisch-chemische behandeling is. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat de rechtbank tot een andere conclusie had moeten komen. [appellante] beroept zich in dit verband tevergeefs op de uitspraak van de Afdeling van 6 juni 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1878](#)). In die uitspraak was een situatie waarin mestkorrels werden geproduceerd aan de orde, die viel onder categorie 5.3, onder b, van bijlage I van de RIE. Daarom was, zo heeft de Afdeling in die uitspraak overwogen, niet meer van belang of sprake is van een fysisch-chemische behandeling.

Voor zover [appellante] in reactie op het deskundigenverslag in beroep naar voren heeft gebracht dat de toevoeging van polymeer geen chemische omzetting van stoffen tot gevolg heeft, overweegt de Afdeling dat uit de beschrijving van fysisch-chemische behandeling onder D 9 van bijlage I van de Kaderrichtlijn afvalstoffen niet kan worden afgeleid dat dit een vereiste is om van fysisch-chemische behandeling te kunnen uitgaan. Zoals blijkt uit het proces-verbaal van de zitting van de rechtbank van 16 januari 2018 hebben medewerkers van de StAB naar voren gebracht dat de toevoeging van polymeer aan de mest door de chemische eigenschappen van de stoffen leidt tot een interactie, waardoor vaste deeltjes worden verwijderd, hetgeen als zodanig niet door [appellante] is bestreden. Naar het oordeel van de Afdeling kan de toevoeging van polymeer daarom als fysisch-chemische behandeling als bedoeld in categorie 5.3, onder a en onder ii, van bijlage I van de RIE worden aangemerkt.

3.9. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het college ervan mocht uitgaan dat ten tijde van het handhavingsbesluit in de inrichting van [appellante] verwijdering van mest met een capaciteit van meer dan 50 ton per dag door middel van onder meer een fysisch-chemische behandeling plaatsvond, zodat tot de inrichting van [appellante] een

IPPC-installatie behoort. Het college was daarom bevoegd om handhavend op te treden. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:441](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 24-01-2020 (publ. 06-02-2020), SHE 18/2571T e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2020:285](#));
- Voorzieningenrechter rechtbank Den Haag, 14-08-2018 (publ. 06-02-2020), SGR 18/4617 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:9842](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 132

MK ABRS, 12-02-2020, 201810200/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Molenwaard (thans: Molenlanden).

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.2, 6.4, 6.5

PLANSCHADE. REDELIJKE TERMIJN. Verzoek om uitstel van de behandeling van de beroepen ter zitting en groot aantal verhinderdata, leiden op zichzelf niet tot de conclusie dat de processuele houding van appellanten gedurende de gehele procesgang een bijzondere omstandigheid is die tot verlenging van de redelijke termijn leidt. Dat de rechter met toepassing van artikel 8:47 van de Awb een deskundige inschakelt, kan weliswaar een aanwijzing zijn voor de ingewikkeldheid van de zaak, maar dat leidt niet zonder meer tot deze conclusie.

TERUGSTORTING RECHT. Rechtbank heeft in deze zaak, gelet op artikel 6.4, vierde lid, Wro, ten onrechte niet bepaald dat het college het door appellante betaalde recht terugstort.

[...] **het college [heeft] aanvragen van [appellante sub 1]** en anderen om een tegemoetkoming in planschade afgewezen.

[...] **11. De rechtbank heeft bij uitspraak van 7 november 2018, voor zover thans van belang, het volgende overwogen.**

[...] redelijke termijn

14. [...] **Er is echter geen sprake van overschrijding van de** redelijke termijn. De duur van de beroepsprocedure is namelijk mede veroorzaakt door het processuele gedrag van (de gemachtigde van) [appellante sub 1] en anderen. Vanwege de vele verhinderdata van (de gemachtigde van) [appellante sub 1] en anderen was het voor de rechtbank uiterst moeilijk de beroepen (snel) op een zitting te plannen. De uiteindelijk op 18 mei 2017 geplande zitting is op verzoek van de gemachtigde van [appellante sub 1] en anderen niet doorgegaan. De beroepen konden vervolgens, wederom vanwege de vele verhinderdata van de gemachtigde, eerst op 12 september 2017 daadwerkelijk op zitting worden behandeld. De periode van 18 mei 2017 tot 12 september 2017 dient dan ook

buiten beschouwing te worden gelaten bij het vaststellen van de duur van de overschrijding van de redelijke termijn. De periode van 21 september 2017 tot 16 juli 2018, die door de rechtbank is gebruikt voor het inschakelen van de StAB, dient **eveneens buiten beschouwing te worden gelaten. [...]**

[...] hoger beroep

[...] overschrijding redelijke termijn

[...] 27. [appellante sub 1] en anderen betogen voorts dat de rechtbank ten onrechte niet tot het oordeel is gekomen dat de redelijke termijn is overschreden. [...]

27.2. Dat de gemachtigde bij brief van 6 maart 2017 een verzoek om uitstel van de behandeling van de beroepen ter zitting van 18 mei 2017 heeft ingediend en een groot aantal verhinderdata heeft doorgegeven, leidt op zichzelf - daargelaten dat er geen reden is voor het oordeel dat de gemachtigde dat verzoek zonder goede reden heeft gedaan - niet tot de conclusie dat de processuele houding van [appellante sub 1] en anderen gedurende de hele procesgang een bijzondere omstandigheid is die tot verlenging van de redelijke termijn leidt. Met een omstandigheid als het eenmalig uitstellen van de behandeling ter zitting op verzoek van een partij is rekening gehouden in de termijnen die als uitgangspunt zijn geformuleerd. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 6 september 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2394](#)). Verder was het aan de rechtbank om de behandelingsduur van de beroepen te bewaken. De gemachtigde heeft het plannen van een zitting in de periode van 7 maart 2017 tot en met 28 juli 2017 niet onmogelijk gemaakt.

27.3. Dat de rechter met toepassing van artikel 8:47 van de Awb een deskundige inschakelt, kan weliswaar een aanwijzing zijn voor de ingewikkeldheid van de zaak, maar dat leidt niet zonder meer tot deze conclusie. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 11 augustus 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2168](#)).

In het geval van [appellante sub 1] en anderen is het inschakelen van de StAB geen bijzondere omstandigheid die tot verlenging van de redelijke termijn leidt. In planschadezaken is het, mede gelet op artikel 6.1.3.2 van het Besluit ruimtelijke ordening, niet ongebruikelijk dat het bestuursorgaan zelf een deskundige als adviseur aanwijst. Ook het college heeft dat in het geval van [appellante sub 1] en anderen gedaan en de adviezen van SAOZ aan de besluitvorming ten grondslag gelegd. Omdat de SAOZ het op onderdelen niet goed had gedaan, heeft de rechtbank, met het oogmerk het geschil zoveel mogelijk definitief te beslechten, de StAB gevraagd onderzoek te doen. Hierdoor is de rechtbank het college in zijn onderzoeksplicht tegemoetgekomen. Dat betekent echter nog niet dat verlenging van de redelijke termijn - voor de duur van het onderzoek van de StAB - gerechtvaardigd is.

27.4. Het betoog slaagt.

[...] terugstorting recht [...]

[...] 28.1. Gelet op de beslissing van de rechtbank om, na vernietiging van het ten aanzien van [appellante sub 1] genomen besluit van 9 maart 2016, zelf in de zaak te voorzien door te bepalen dat aan haar een tegemoetkoming in planschade wordt toegekend, betoogt [appellante sub 1] terecht dat de rechtbank, gelet op artikel 6.4, vierde lid, van de Wro, ten onrechte niet heeft bepaald dat het college het door haar **betaalde recht van € 300,00 terugstort. [...]**

[ECLI:NL:RVS:2020:420](#)

JnB2020, 133

MK ABRS, 29-01-2020, 201900874/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.2

PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. Voor het geven van antwoord op de vraag of de schade ten tijde van de aankoop van de desbetreffende onroerende zaak voor de aanvrager voorzienbaar was, is in beginsel geen specialistische kennis of ervaring vereist, waarover slechts een deskundige beschikt. Dat is in dit geval niet anders. Aan de advisering door de SAOZ komt dan ook geen bijzondere betekenis toe bij het geven van antwoord op de eerder vermelde vraag. Daarnaast heeft de SAOZ in eerste instantie niet zelf onderzoek gedaan, maar heeft zij advies gegeven op basis van door de gemeente verstrekte (onvolledige) gegevens. Dat de SAOZ vervolgens tot de conclusie is gekomen dat de planologische ontwikkeling in het plangebied ten tijde van de peildatum niet was te verwachten, brengt niet met zich dat een redelijk denkend en handelend koper, na onderzoek, destijds tot dezelfde conclusie zou zijn gekomen.

[ECLI:NL:RVS:2020:287](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 23-01-2020 (publ. 06-02-2020), SHE 16/3371
([ECLI:NL:RBOBR:2020:276](#));

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 24-12-2019 (publ. 09-02-2020), BRE 19/3718
WATER ([ECLI:NL:RBZWB:2019:5923](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 134

MK CRvB, 04-02-2020 (publ. 10-02-2020), 18/7 PW

Raad van bestuur van de SvB.

PW

Aanvullende inkomensvoorziening ouderen (AIO-aanvulling)

AIO-AANVULLING. INTREKKING EN TERUGVORDERING. Onvoldoende feitelijke grondslag dat appelland in de beoordelingsperiode (mede)eigenaar van de woning in Marokko was.

Raad: 4.3. [...] De onderzoeksbevindingen bieden onvoldoende feitelijke grondslag voor het standpunt van de SvB dat appelland eigenaar is van een woning in Marokko. Dat geldt

in de eerste plaats voor de onderzoeksbevindingen van de attaché. Daarbij is van belang dat uit het rapport van de attaché blijkt dat de mokaddem appelland niet kende en dat hij zijn conclusie dat appelland de eigenaar is van de woning, uitsluitend heeft gebaseerd op de anonieme verklaringen van buurtbewoners. Ook de rapporteurs van de attaché hebben uitsluitend van buurtbewoners gehoord dat appelland de eigenaar is van de woning. Uit de rapportage van 19 december 2014 blijkt niet met welke buurtbewoners is gesproken, welke vragen zijn gesteld en wat de antwoorden daarop waren, hoe de ondervraagde buurtbewoners appelland kennen en op welke feiten en omstandigheden zij hun verklaring baseerden dat appelland eigenaar is van de woning. Dat betekent dat uit deze rapportage niet blijkt wat de redenen van wetenschap van de buurtbewoners waren. Uit die rapportage kan daarom niet de conclusie worden getrokken dat appelland in de te beoordelen periode eigenaar was van de woning op het opgegeven adres in Marokko. Daaraan doet niet af dat appelland heeft geweigerd zijn CIN-nummer te verstrekken, waardoor geen onderzoek kon worden gedaan in het kadaster. Het niet verstrekken van het CIN-nummer is niet aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd en zou ook geen intrekking met terugwerkende kracht rechtvaardigen. Het niet verstrekken daarvan valt namelijk niet onder schending van de inlichtingenverplichting, maar onder schending van de medewerkingsverplichting en kan hooguit tot een beëindiging van het recht op bijstand leiden, zoals ook bij het besluit van 15 juli 2013 is gebeurd (vergelijk de uitspraak van 26 maart 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:810](#)). Ook de verklaringen van appelland en zijn voormalige gemachtigde bieden onvoldoende grondslag voor de intrekking. Deze verklaringen bieden namelijk onvoldoende feitelijke grondslag, omdat daaruit niet eenduidig blijkt dat appelland in de beoordelingsperiode (mede)eigenaar van de woning was. [...]

4.5. [...] De Raad zal de SvB opdragen binnen tien weken na deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaar van appelland. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:239](#)

JnB2020, 135

CRvB, 14-01-2020 (publ. 10-02-2020), 17/5642 PW-PV

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

PW

PARTICIPATIEWET. VERLAGING BIJSTAND. Appelland heeft op eigen initiatief en zonder overleg met zijn klantmanager zijn baan als orderpicker bij het [naam bedrijf] te [vestigingsplaats] opgezegd. In geschil is of het college terecht bij wijze van maatregel de bijstand van appelland gedurende 1 maand **met 100% heeft verlaagd. De door appelland gestelde omstandigheid dat hij 's** nachts 12 kilometer naar het werk moest fietsen en daar pas te horen kreeg of hij moest werken, en de omstandigheid dat het ook is voorgekomen dat hij direct naar huis werd gestuurd, maken niet dat hij al hierom zijn baan had mogen opzeggen. Het had op de weg van appelland gelegen over de gang van zaken eerst in overleg te treden met zijn klantmanager om bijvoorbeeld naar een oplossing te zoeken of in contact met de werkgever te treden, teneinde zijn

werk te behouden. Al hierom kan niet worden gezegd dat elke vorm van verwijtbaarheid aan de kant van appellant ontbreekt.

[ECLI:NL:CRVB:2020:232](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2020, 136

MK ABRS, 12-02-2020, 201902435/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3, lid 2, aanhef en onder e BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. PARTNERCRITERIUM. In dit geval had Belastingdienst/Toeslagen de uitzonderingssituatie die in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir is voorzien, moeten toepassen. Dat geen sprake was van huur van een gedeelte van de woning, maar van de gehele woning, kan onder de gegeven omstandigheden niet doorslaggevend worden geacht. De situatie van [wederpartij] moet worden gelijkgesteld met de situatie dat een gedeelte van de woning wordt onderverhuurd.

[...] 4. De vraag die ter beantwoording voorligt is of [wederpartij] en [persoon] over de periode van 1 juni 2017 tot en met 31 maart 2018 als toeslagpartners moeten worden aangemerkt op grond van het bepaalde in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir.

[...] 7.3. Niet in geschil is dat [wederpartij] met haar minderjarige kind van 1 juni 2017 tot en met 31 maart 2018 op hetzelfde adres als [persoon] in de Brp ingeschreven heeft gestaan. Daarmee valt de situatie van [wederpartij] binnen het bereik van het partnercriterium van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir.

7.4. De wetgever heeft bij toepassing van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir voorzien in een uitzondering voor een situatie van (onder)huur, waarin een belanghebbende een gedeelte van de woning huurt van de ander. Het gaat hierbij om (onder)huur op uitsluitend zakelijke gronden, hetgeen dient te blijken uit een schriftelijke huurovereenkomst. De belanghebbende die zich op deze uitzondering beroept, draagt daarvan de bewijslast. De memorie van toelichting maakt in algemene bewoordingen melding van een in de wet op te nemen tegenbewijsregeling "om ongewenste effecten te voorkomen [...] voor het geval sprake is van een (onder)huursituatie" (Kamerstukken II, 2011/12, 33 004, nr. 3, blz. 79). Hieruit leidt de Afdeling af dat aan de uitzonderingsregeling van onderdeel e van het tweede lid de veronderstelling ten grondslag ligt dat in een dergelijk geval geen partnerschapssituatie wordt aangenomen, omdat de belanghebbende op objectiveerbare gronden niet in gezinsverband samenwoont en er zich geen schaalvoordelen voordoen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2138](#)).

7.5. De Afdeling is van oordeel dat [wederpartij] heeft aangetoond dat zij in de periode van belang de woning van [persoon] op zakelijke gronden heeft gehuurd. Daartoe is allereerst van belang dat zij een tussen haar en [persoon] gesloten gebruikersovereenkomst heeft overgelegd waaruit volgt dat zij de woning van [persoon] **tegen een bedrag van € 752,00 per maand in bruikleen mocht gebruiken en dat** [persoon] gedurende de overeenkomst geen aanspraak kon doen op de woning. Verder heeft zij een met [persoon] en Dudok Wonen gesloten overeenkomst huishouderschap overgelegd, waaruit volgt dat [persoon] in de periode van 1 juni 2017 tot 1 juni 2018 in verband met langdurig herstel na een opname niet het hoofdverblijf in de woning heeft en dat Dudok Wonen toestemming heeft gegeven om de woning gedurende die periode in bruikleen af te staan aan [wederpartij] als huishouder. Voorts heeft [wederpartij] bankafschriften overgelegd van de maandelijkse betalingen aan [persoon]. De Belastingdienst/Toeslagen heeft ook niet, althans onvoldoende, bestreden dat [persoon] niet feitelijk op hetzelfde adres verbleef. De Afdeling gaat daar, gelet op de stukken, waaronder de gebruikersovereenkomst waarin staat dat [persoon] gedurende de overeenkomst geen aanspraak kon doen op de woning, en het verhandelde ter zitting, dan ook vanuit. [wederpartij] heeft ter zitting gesteld dat zij met [persoon] de afspraak had dat deze zich zou uitschrijven op dit adres in de Brp. Zelf kon zij de inschrijving van [persoon] op dit adres niet ongedaan maken. Verder is niet gebleken dat [wederpartij] en [persoon] een relatie met elkaar hadden of dat zij huishoudelijke kosten deelden. Er was feitelijk dan ook geen sprake van een aan een gezinssituatie gelijke situatie.

7.6. Dat geen sprake was van huur van een gedeelte van de woning, maar van de gehele woning, kan onder die omstandigheden, anders dan de Belastingdienst/Toeslagen betoogt, niet doorslaggevend worden geacht. Dat [wederpartij] en [persoon] voor het recht op zorgtoeslag en kindgebonden budget als toeslagpartners worden beschouwd is naar het oordeel van de Afdeling, in het licht van de strekking van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir - het voorkomen dat samengestelde gezinnen ten opzichte van traditionele gezinnen worden bevoordeeld - een kennelijk niet door de wetgever beoogd gevolg van de toepassing van deze bepaling. De geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling bevat geen enkel aanknopingspunt dat de wetgever heeft beoogd om de gevallen waarin sprake is van een huursituatie als hier aan de orde onder het partnercriterium van deze bepaling te brengen. Strikte lezing is in dit geval dan ook niet vereist om te voorkomen dat de bedoeling van de wetgever wordt ondermijnd. Hoewel de dienst, zoals in 7.1. is overwogen, terecht betoogt dat sprake moet zijn van onderhuur van een gedeelte van de woning, is de Afdeling in dit geval van oordeel de situatie van [wederpartij] moet worden gelijkgesteld met de situatie dat een gedeelte van de woning wordt onderverhuurd. Dit betekent dat de rechtbank terecht, zij het op andere gronden, heeft geoordeeld dat Belastingdienst/Toeslagen de uitzonderingssituatie die in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir is **voorzien, ook in het geval van [wederpartij] had moeten toepassen. [...]**

[ECLI:NL:RVS:2020:432](#)

JnB2020, 137

MK ABRS, 12-02-2020, 201903357/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet Kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen 1.6

Besluit kinderopvangtoeslag 8a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. BEREKENING OPVANGUREN. Onder het begrip arbeid als bedoeld in artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wko moet niet iedere vorm van arbeid in de meest ruime zin van het woord worden verstaan. Uit de wetsgeschiedenis kan worden afgeleid dat het niet de bedoeling van de wetgever is geweest om bijvoorbeeld personen die werkzaamheden zoals vrijwilligerswerk en mantelzorg verrichten aanspraak te laten maken op kinderopvangtoeslag.

[...] 3. Het geschil spitst zich toe op de vraag of de door de echtgenoot bij [...] gewerkte uren in de jaren 2016 en 2017 moeten worden meegeteld bij de berekening van het aantal opvanguren dat voor kinderopvangtoeslag in aanmerking komt.

[...] 6.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2439](#)) heeft een ouder met een partner ingevolge artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wko aanspraak op kinderopvangtoeslag, indien de partner in Nederland, een andere lidstaat of Zwitserland, woont en daar arbeid verricht. De Afdeling heeft in die uitspraak verder overwogen dat arbeid in de zin van artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wko in beginsel betaalde arbeid betreft, maar dat daarbij uitzonderingen denkbaar zijn zoals in het geval dat heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 12 oktober 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2703](#)). Met die overweging heeft de Afdeling tot uitdrukking willen brengen dat onder het begrip arbeid als bedoeld in voornoemde bepaling niet iedere vorm van arbeid in de meest ruime zin van het woord moet worden verstaan. Uit de wetsgeschiedenis kan worden afgeleid dat het niet de bedoeling van de wetgever is geweest om bijvoorbeeld personen die werkzaamheden zoals vrijwilligerswerk en mantelzorg verrichten aanspraak te laten maken op kinderopvangtoeslag (Handelingen II 2003/04, nr. 70, blz. 4599 en nr. 73, blz. 4777).

6.2. In de uitspraak van 12 december 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:4074](#)) heeft de Afdeling een uitzondering op het beginsel van betaalde arbeid aangenomen. De Afdeling heeft geoordeeld dat de onbetaalde werkzaamheden die een buitenpromovendus in het kader van haar promotieonderzoek had verricht zodanig overeenkwamen met de werkzaamheden die werden verricht in het geval dat heeft geleid tot de uitspraak van 18 juli 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:2439](#)), dat haar werkzaamheden als arbeid in de zin van artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wkko moeten worden aangemerkt. In die uitspraak is geoordeeld dat de werkzaamheden van een promovendus met een beurs als arbeid in de zin van artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wko moesten worden aangemerkt en dat die arbeid betaalde arbeid betrof.

6.3. [...] Hoe begrijpelijk de Afdeling het ook vindt dat de echtgenoot werkervaring wilde opdoen om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, vormt dit in dit geval geen aanleiding om een uitzondering aan te nemen op het beginsel dat sprake moet zijn van betaalde arbeid. Nu het hier ging om onbetaald werk om werkervaring op te doen is niet

in objectieve zin komen vast te staan dat de werkzaamheden die de echtgenoot heeft verricht overeenkomen met de werkzaamheden van betaalde krachten. Daarom moeten deze werkzaamheden niet als arbeid in de zin van artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wko worden aangemerkt. De Belastingdienst/Toeslagen betoogt terecht dat de werkzaamheden **bij [...] niet kwalificeren als arbeid in de zin van artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wko en dat de gewerkte uren bij [...] niet in aanmerking** moeten worden genomen bij de berekening van het aantal uren kinderopvang dat voor kinderopvangtoeslag over 2016 en 2017 in aanmerking komt. De rechtbank is ten onrechte tot een ander oordeel gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:430](#)

JnB2020, 138

MK ABRS, 12-02-2020, 201903788/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wko) 1.6

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. Nu [appellant] geen aangifte inkomstenbelasting heeft gedaan, heeft de inspecteur geen inkomen van [appellant] uit werk en woning in de zin van de Wet IB 2001 vastgesteld. Indien [appellant] wenst dat zijn inkomen over 2016 wordt vastgesteld, dient hij zich tot de inspecteur te wenden. Nu de dienst zich diende te baseren op de informatie van de inspecteur, heeft de Belastingdienst/Toeslagen in dit geval terecht gesteld dat [appellant] niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 1.6 van de Wko.

[...] de Belastingdienst/Toeslagen [heeft] de kinderopvangtoeslag van [appellant] per 1 januari 2016 stopgezet.

[...] 3. In hoger beroep is niet meer in geschil dat de werkzaamheden die de partner van [appellant] in het kader van haar promotieonderzoek heeft verricht kwalificeren als arbeid in de zin van artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wko. In geschil is of [appellant], als aanvrager van de toeslag, voldoet aan de voorwaarden van artikel 1.6 van de Wko om aanspraak te kunnen maken op kinderopvangtoeslag.

[...] 5.2. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld (vergelijk de uitspraak van 16 april 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1293](#)) is de beoordeling van gegevens en verklaringen met betrekking tot het inkomen voorbehouden aan de inspecteur die de aanslag vaststelt. De fiscale gegevens uit aangiften inkomstenbelasting berusten derhalve bij de inspecteur. De Belastingdienst/Toeslagen dient hier uit te gaan van de door de inspecteur vastgestelde gegevens (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 23 oktober 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1634](#)).

Niet in geschil is dat [appellant] geen aangifte inkomstenbelasting heeft gedaan. Dit leidt ertoe dat bij de inspecteur geen gegevens met betrekking tot inkomen van [appellant] bekend waren en hij dus geen inkomen van [appellant] uit werk en woning in de zin van de Wet IB 2001 heeft vastgesteld. Indien [appellant] wenst dat zijn inkomen over 2016 wordt vastgesteld, dient hij zich tot de inspecteur te wenden. Nu de dienst zich diende te baseren op de informatie van de inspecteur, heeft de Belastingdienst/Toeslagen zich terecht op het standpunt gesteld dat [appellant] niet voldoet aan de in artikel 1.6, eerste

lid, aanhef en onder a, van de Wko gestelde voorwaarde om aanspraak te kunnen maken op kinderopvangtoeslag over 2016. Evenmin heeft [appellant] aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden genoemd in het vierde lid voor gelijkstelling van de toelage met inkomen uit werk en woning als bedoeld in het eerste lid, onder a. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen.

5.3. Aan een beoordeling van het betoog van [appellant] dat toepassing van artikel 1.6, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wko leidt tot (indirecte) discriminatie van beurspromovendi, die voornamelijk een niet-Nederlandse nationaliteit hebben, ten opzichte van werknemer-promovendi, die voornamelijk een Nederlandse nationaliteit hebben, komt de Afdeling niet toe. [appellant] dient zich tot de inspecteur te wenden, die zijn inkomsten fiscaal kan duiden. Op het standpunt van de inspecteur kan niet worden **vooruitgelopen omdat de Belastingdienst/Toeslagen daaraan gebonden is.** [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:433](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 12-02-2020 inzake

[ECLI:NL:RVS:2020:440](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2020, 139

MK CRvB, 05-02-2020, 19/1892 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 2.14, 11.5

STUDIEFINANCIERING. AFWIJZING STUDIEFINANCIERING VOOR DRIEJARIGE **POSTGRADUATE OPLEIDING 'CONSERVATION OF EASEL PAINTINGS' IN HET VERENIGD KONINKRIJK. HARDHEIDSCLAUSULE.** I.c. is sprake van een bijzondere opleiding, die op het afsluitende examen na voldoet aan de voorwaarden van artikel 2.14 van de Wsf 2000. De opleiding volgt ook niet de gangbare eindkwalificaties in het Britse onderwijssysteem, zodat, ook gelet op de studielast, in dit geval niet kan worden gezegd dat het diploma (slechts) kan worden beschouwd als een tussentijdse kwalificatie. Uit zowel de adviezen van de Nuffic als de verschillende verklaringen komt daarnaast naar voren dat de opleiding wordt afgesloten met een diploma dat, gelet op het EQF-niveau, ten minste het niveau heeft van een Nederlands hoger onderwijsdiploma. Wat de minister heeft aangevoerd ter onderbouwing van zijn standpunt dat de hardheidsclausule niet behoefde te worden toegepast, bevestigt de niet-vergelijkbaarheid van de afsluitende examens, maar gaat voorbij aan de bijzondere omstandigheden van het geval. Dat geldt ook voor de stelling dat de keuze die de onderwijsinstelling heeft gemaakt om te kunnen inspelen op de eisen van het werkveld niet vrijblijvend kan worden gemaakt, in die zin dat dergelijke keuzes gevolgen hebben voor het recht op studiefinanciering. De minister heeft in dit concrete geval niet in redelijkheid tot de beslissing kunnen

komen studiefinanciering voor deze opleiding te weigeren. De weigering is ook niet in overeenstemming met de bedoeling van de wetgever. De beslissing van de minister kan de terughoudende toetsing die een rechter in deze situatie moet toepassen dan ook niet doorstaan.

[ECLI:NL:CRVB:2020:250](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 140

MK ABRS, 06-02-2020, 201808112/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASI EL. Beantwoording vraag of de staatssecretaris bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, in deze zaak specifiek de gestelde seksuele gerichtheid van een vreemdeling, voldoende rekening houdt met de culturele achtergrond van de desbetreffende vreemdeling.

Achtergrond

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, in deze zaak specifiek de gestelde seksuele gerichtheid van een vreemdeling, voldoende rekening houdt met de culturele **achtergrond van de desbetreffende vreemdeling.**[...]

Beoordeling van de werkwijze

6.6. De maatregelen die de staatssecretaris bij het inrichten van de asielprocedure heeft genomen om te waarborgen dat rekening wordt gehouden met de culturele achtergrond van een vreemdeling zijn, gelet op de door de staatssecretaris gegeven toelichting, in algemene zin voldoende om een zorgvuldige en objectieve beoordeling van een asielrelaas te waarborgen (vergelijk r.o. 2.6.1. van de uitspraak van 15 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1630](#)).

Overgelegde informatie over de culturele achtergrond

7. Dat de staatssecretaris bij de inrichting van zijn hoor- en besluitvormingsproces in algemene zin voldoende rekening heeft gehouden met culturele aspecten, betekent niet dat dit in elke individuele zaak ook steeds het geval is. Als een vreemdeling aan de hand van landeninformatie, wetenschappelijke artikelen of een rapport betoogt dat de staatssecretaris zijn verklaringen door een cultuurverschil verkeerd heeft begrepen of geduid, dan moet de staatssecretaris daar gemotiveerd op ingaan. Dit kan betekenen dat hij bepaalde tegenwerpingen, gezien tegen de culturele achtergrond van een vreemdeling, nader moet motiveren, dan wel dat deze tegenwerpingen niet langer stand kunnen houden. Als tegenwerpingen vervallen en de staatssecretaris toch blijft bij zijn standpunt over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, dan moet hij dit nader motiveren.

7.1. Het is aan de vreemdeling om deze individuele omstandigheden naar voren te brengen. Een vreemdeling is immers zelf het beste op de hoogte van zijn eigen cultuur en de manier waarop, gezien de culturele context, de staatssecretaris zijn verklaringen moet begrijpen. Daarbij is van belang dat een vreemdeling deze omstandigheden in een zo vroeg mogelijk stadium aanvoert. Dit zal in beginsel uiterlijk in de zienswijze moeten gebeuren. Op dat moment is de desbetreffende vreemdeling immers op de hoogte van de tegenwerpingen van de staatssecretaris en kan hij aanvoeren dat de staatssecretaris zijn verklaringen verkeerd heeft geduid of dat de staatssecretaris van hem teveel heeft verwacht. Ook moet hij op dat moment zijn betoog al zoveel mogelijk onderbouwen met landeninformatie, wetenschappelijke artikelen en/of een rapport. [...]

9.2. De staatssecretaris heeft geen inhoudelijke reactie gegeven op het deel van het rapport [Rapport Buro Kleurkracht] waarin de verklaringen van de vreemdeling in de culturele context zijn geplaatst en hij heeft dan ook niet kenbaar gemaakt hoe hij in dit geval rekening heeft gehouden met de culturele achtergrond van de vreemdeling. Gelet op wat onder 7 is overwogen, had de staatssecretaris nader moeten motiveren welke gevolgen hij verbindt aan de conclusies van het rapport voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Weliswaar heeft de rechtbank bij haar oordeel betrokken dat de staatssecretaris zich op het standpunt heeft gesteld dat er in de vorige procedure hoe dan ook nog andere tegenwerpingen waren, maar dit laat onverlet dat de staatssecretaris niet inzichtelijk heeft gemaakt dat en op grond waarvan het rapport niet inhoudelijk afdoet aan de tegenwerpingen en dat het geloofwaardigheidsstandpunt dan toch in stand blijft (vergelijk de uitspraken van 13 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:890](#) en van 15 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3009](#)). Daarbij is niet zonder betekenis dat de staatssecretaris in de vorige procedure het zwaartepunt heeft gelegd op de door de vreemdeling met dit rapport bestreden tegenwerpingen.

[ECLI:NL:RVS:2020:341](#)

JnB2020, 141

MK ABRS, 06-02-2020, 201807801/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. De rechtbank heeft in dit geval ten onrechte overwogen dat de contra-expertise op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten.

3. De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat XFTP gemotiveerd heeft uiteengezet wat het gangbare spraakgebruik in Qoryooley is. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft XFTP niet betwist dat hij bij zijn onderzoek naar het gangbare spraakgebruik in Qoryooley gebruik heeft gemaakt van geluidsopnames van het TOELT uit eerdere asielprocedures. De rechtbank heeft niet onderkend dat die geluidsopnames geen betrouwbare bron zijn. Geluidsopnames worden in asielprocedures immers alleen gemaakt als wordt getwijfeld aan de gestelde herkomst van een vreemdeling, en geven daarom een onjuist, dan wel onvolledig beeld van het gangbare spraakgebruik in een bepaald gebied. Waar de vreemdeling betoogt dat XFTP zich ervan heeft vergewist dat de door hem gebruikte opnames afkomstig zijn van

vreemdelingen die daadwerkelijk uit Qoryooley komen, gaat hij eraan voorbij dat XFTP daarbij is uitgegaan van aannames over het heersende spraakgebruik in Qoryooley die in elk geval deels zijn gebaseerd op geluidsopnames van vreemdelingen van wie de herkomst niet vaststond.

3.1. Dat de rechtbank ook heeft overwogen dat XFTP gebruik heeft gemaakt van geluidsopnames van buitenlandse collega's en van onderzoek verricht door derden, maakt het voorgaande niet anders. Immers, zoals de staatssecretaris terecht betoogt, kleven aan die buitenlandse opnames dezelfde bezwaren als aan de opnames van TOELT die XFTP heeft gebruikt. Ook heeft XFTP niet geconcretiseerd op welke andere bronnen hij zijn onderzoek heeft gebaseerd. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, kan uit het gebruik van die bronnen dus niet worden afgeleid dat XFTP alsnog deugdelijk heeft onderbouwd hoe hij tot zijn conclusie over het spraakgebruik in Qoryooley is gekomen.

3.2. Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, XFTP wel aandacht heeft besteed aan de kennis van de vreemdeling over Qoryooley, maar het TOELT niet, leidt niet tot een ander oordeel. Zoals de staatssecretaris terecht betoogt onder verwijzing naar de Vakbijlage Taalanalyse bij de taalanalyse van het TOELT van 11 oktober 2016, heeft zulke kennis in dit verband ten hoogste een ondergeschikte betekenis.

3.3. De rechtbank heeft kortom ten onrechte overwogen dat de contra-expertise op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten. Zij heeft in het verlengde hiervan ook ten onrechte overwogen dat de taalanalyse in dit geval geen bruikbaar hulpmiddel is bij de beoordeling van de juistheid van de verklaring van de vreemdeling dat hij uit Zuid-Somalië komt. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2020:390](#)

JnB2020, 142

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 28-01-2020 (publ. 13-02-2020), NL19.9462 en NL19.9464

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 d

ASI EL. Opvolgende aanvraag. Afhankelijk asielrelaas. In de onderhavige zaak is ten aanzien van de echtgenoot en vader niet (meer) in geschil dat hij een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Turkije. Dit is een gewijzigd standpunt van verweerder dat naar het oordeel van de rechtbank aangemerkt dient te worden als nieuw element of bevinding. Uit het arrest Ahmedbekova volgt dat verweerder in geval van eisers, die geen zelfstandige asielmotieven aan hun aanvragen ten grondslag hebben gelegd, hoe dan ook dient te beoordelen of bij terugkeer sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Eisers hebben een afhankelijk asielrelaas van hun echtgenoot en vader. Omdat niet in geschil is dat die bij terugkeer naar Turkije een risico loopt op schending van artikel 3 EVRM, dient verweerder volgens hen te onderzoeken hoe de situatie is voor zijn eisers als zijn gezinsleden. Verweerder heeft de asielaanvragen van eisers niet-ontvankelijk verklaard omdat er geen nieuwe elementen en bevindingen zijn.

5.3 Daargelaten dat sprake is van samenhang tussen de beroepen van eisers en het beroep van hun echtgenoot en vader, is de rechtbank van oordeel dat de bestreden besluiten niet deugdelijk zijn gemotiveerd. De rechtbank overweegt dat voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat het arrest Ahmedbekova [[ECLI:EU:C:2018:801](#)] niet van toepassing is op eisers, dit standpunt onvoldoende is gemotiveerd. Hoewel de zaak van eisers en hun echtgenoot en vader afwijkt van de zaak die ten grondslag lag aan het arrest Ahmedbekova, is de rechtbank van oordeel dat dit niet de conclusie rechtvaardigt dat geen sprake is van nieuwe relevante elementen of bevindingen. Aan de hoofdpersoon in het arrest was een vluchtelingenstatus verleend, vanwege het risico dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst zou lopen. In de onderhavige zaak is ten aanzien van de echtgenoot en vader niet (meer) in geschil dat hij een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Turkije. Dit is een gewijzigd standpunt van verweerder dat naar het oordeel van de rechtbank aangemerkt dient te worden als nieuw element of bevinding.

De rechtbank vindt hierbij van belang dat het Hof in de aangehaalde overwegingen ingaat op de situatie van familieleden van een gezinslid dat gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het arrest ziet dus ook op de situatie waarin eisers zich bevinden. Uit punten 50 en 51 van het arrest Ahmedbekova volgt dat verweerder in geval van eisers, die geen zelfstandige asielmotieven aan hun aanvragen ten grondslag hebben gelegd, hoe dan ook dient te beoordelen of bij terugkeer sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende bij zijn beoordeling betrokken in hoeverre het feit dat eisers gezinsleden zijn van een tot levenslange gevangenisstraf veroordeelde (vermeend) sympathisant of lid van Hezbollah van invloed is op het risico op schending van artikel 3 van het EVRM voor eisers bij terugkeer naar Turkije. Verweerder heeft daarbij ook geen onderzoek verricht naar informatie uit algemene bronnen over de situatie van Koerden met betrokkenheid bij de Hezbollah én hun familieleden. Dat eisers deze informatie zelf niet hebben aangedragen ontslaat verweerder naar het oordeel van de rechtbank, gezien het arrest Ahmedbekova, niet van de verplichting om dit zelf te onderzoeken. De beroepsgrond slaagt in zoverre. [ECLI:NL:RBDHA:2020:1146](#)

JnB2020, 143

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 29-01-2020 (publ. 14-02-2020), AWB 19/5567

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

Artikel 64 Vw 2000. Arrest Paposhvili. Feitelijke toegankelijkheid medische zorg. Vereiste van geldig paspoort. Eiseres is achter in de 80 en zorgafhankelijk. Het ontbreken van de noodzakelijke medische behandeling op korte termijn zal leiden tot een medische noodsituatie. Eiseres kan onder omstandigheden reizen en de noodzakelijke medische behandeling is in Iran beschikbaar. Eiseres is in het bezit van een origineel en echt bevonden paspoort, waarvan de geldigheidsduur is verstreken. Haar identiteit en nationaliteit zijn niet in

geschil. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt stelt dat het overleggen van een nog geldig identiteitsdocument noodzakelijk is voor het onderzoek naar de feitelijke toegankelijkheid van de benodigde zorg. Dit volgt niet uit het arrest Paposhvili en ook niet uit in paragraaf A3/7.1 van de Vc 2000. Het argument van verweerder, dat een geldig document is vereist voor DT&V om feitelijk onderzoek te kunnen verrichten, volgt de rechtbank niet. Voor zover een geldig document al nodig is om concrete afspraken te kunnen maken met behandelaars, speelt dat pas een rol in het kader van het daadwerkelijke terugkeerproces. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1201](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 144

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 27-01-2020 (publ. 07-02-2020), NL19.17378

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. De rechtbank is van oordeel dat de in beroep aangehaalde samenvatting van het rapport van SFH van 8 mei 2019 geen wezenlijk ander beeld schetst van de situatie in Italië dan de stukken die al door de Afdeling zijn beoordeeld.

De rechtbank is van oordeel dat (de in beroep aangehaalde samenvatting van) het rapport van SFH van 8 mei 2019 geen wezenlijk ander beeld schetst van de situatie in **Italië dan de stukken die al door de Afdeling zijn beoordeeld. Uit het 'Country Report: Italy' van de Asylum Information Database (AIDA) van 16 april 2019, dat in het rapport van de SFH als bronvermelding wordt aangehaald, blijkt volgens de hiervoor genoemde uitspraak van 12 juni 2019 niet dat opvang van Dublinclaimanten (na eerder vertrek) met enige regelmaat wordt geweigerd; wel dat er een verbeterde verhouding tussen de instroom en het aantal opvangplaatsen in Italië is. Naar het oordeel van de rechtbank geeft het rapport van de SFH geen wezenlijk andere informatie.**

Eiser heeft verder nog betoogd dat hij vanwege zijn psychische klachten als extra kwetsbaar persoon moet worden aangemerkt. Dit betoog faalt, reeds omdat, zoals ter zitting ook is erkend, de psychische klachten niet zijn onderbouwd.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:955](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 145

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 12-02-2020, NL20.2602
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Afstemmen bewaringszaak en asielzaak. Geen situatie zoals in ABRvS 19 december 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:4358](#)). De rechtbank ziet geen aanleiding om de bewaringszaak en de asielzaak op elkaar af te stemmen. De beroepen tegen het asielbesluit en de maatregel van bewaring zijn niet (nagenoeg) gelijktijdig ingediend. Het beroep tegen de maatregel van bewaring is twee werkdagen na het beroep tegen het asielbesluit ingediend.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1137](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 146

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 13-02-2020, NL20.2560
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 39, 59b

PROCESRECHT. Mailen voornemen aan de Raad voor de Rechtsbijstand is geen rechtsgeldige uitreiking. Gevolgen voor maatregel van bewaring. Vaste handelwijze verweerder is in strijd met de Vc.

9. De rechtbank overweegt dat in de onderhavige zaak geen sprake is van een rechtsgeldige uitreiking van het voornemen aan eiser. Verweerder heeft er voor gekozen om het voornemen niet aan eiser uit te reiken of dit aan hem toe te zenden. In plaats daarvan heeft verweerder het voornemen aan de RvR gemaïld, erop vertrouwend dat de RvR een advocaat zou benaderen en dat deze ook als bepaaldelijk gevolmachtigd advocaat zou optreden. Op het moment dat het voornemen werd gemaïld naar de RvR was er dus nog geen sprake van een bepaaldelijk gevolmachtigd advocaat en dus niet van een gemachtigde. Verweerder heeft het voornemen dus ook niet naar een gemachtigde gezonden.

10. De RvR verdeelt de zaken over de gekwalificeerde advocaten die te kennen hebben gegeven voor zaken op basis van toevoegingen in aanmerking te willen komen. De RvR is echter geen partij in deze procedure en treedt ook niet namens eiser in de asielprocedure op. Dit brengt mee dat stukken zoals een voornemen, een beschikking en een maatregel van bewaring niet aan de RvR kunnen worden uitgereikt. De RvR heeft ook niet als taak om stukken van de IND uit te reiken aan vreemdelingen of hun gemachtigden.

Dat de verdeling van de zaken, het verstrekken van de toevoeging en dus de financiering van de rechtsbijstand wordt geregeld door de RvR staat los van de uitreiking van de stukken van verweerder. De RvR brengt de vreemdeling en de advocaat die mogelijk als gemachtigde gaat optreden weliswaar met elkaar in contact, maar heeft geen formele rol in een procedure zoals het in ontvangst nemen van stukken of het uitreiken van stukken. Verweerder is zelf verantwoordelijk voor het rechtsgeldig uitreiken van zijn stukken aan de vreemdeling al dan niet met tussenkomst van een advocaat die door de vreemdeling is gemachtigd om namens hem op te treden in de procedure.

11. Het gegeven dat deze vaste handelwijze van verweerder –kennelijk- doorgaans niet tot problemen leidt doet niet af aan dit uitgangspunt. Indien, zoals in het onderhavige geval, wel problemen ontstaan omdat de vreemdeling geen weet heeft van het voornemen, heeft te gelden dat verweerder met de gekozen handelwijze het risico heeft aanvaard dat het voornemen niet op de juiste wijze is kenbaar gemaakt. Nu in het onderhavige geval dit risico zich heeft verwezenlijkt komt dit naar het oordeel van de rechtbank voor rekening van verweerder. Het standpunt van verweerder ter zitting dat als het fout gaat bij de RvR verweerder er niets aan kan doen en dat dit, net als de handelwijze van een advocaat, voor rekening van eiser dient te komen, wordt door de rechtbank dan ook uitdrukkelijk verworpen. Verweerder moet zorgdragen voor een rechtsgeldige betekening van zijn stukken. Dit betekent dat het voornemen aan eiser in persoon of aan zijn gemachtigde had moeten worden uitgereikt.

12. In paragraaf C1/2.12 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) is –onder meer- opgenomen dat de IND het voornemen aan de gemachtigde van de vreemdeling zendt. Als er geen gemachtigde bekend is of de IND acht, in samenspraak met DT&V, COA, de Vreemdelingenpolitie en/of de Koninklijke Marechaussee uitreiking in persoon aangewezen, dan vindt op grond van deze paragraaf in de Vc de uitreiking van het voornemen plaats aan de vreemdeling. De rechtbank concludeert dat het mailen van een voornemen naar de RvR, die pas na ontvangst van het voornemen een advocaat gaat benaderen met de vraag of deze in overleg met de vreemdeling als gemachtigde wil optreden, dus in strijd is met het beleid zoals verwoord in de Vc. Het structureel afwijken van de in de Vc genoemde procedure door met de RvR afspraken te maken is niet geoorloofd om een eenvoudigere wijze van uitreiken van een voornemen te bewerkstelligen. De RvR is geen partij in de procedure maar functioneert als een doorgeefluik en distributie-mechanisme en kan dus geen rol spelen in het op juiste wijze kenbaar maken van een voornemen. Deze afspraken met de RvR zijn bovendien niet kenbaar voor de vreemdeling, de gemachtigde en de rechtbank en doen reeds hierom tevens afbreuk aan een zorgvuldige procedure. Bovendien valt niet uit te sluiten dat tussenkomst van de RvR tijdsverloop met zich zal brengen. Gelet op de (veelal korte) termijnen voor een vreemdeling om te kunnen reageren op het voornemen en het vaak **dan pas meegezonden gehoor moet tijdsverloop door een "indirecte uitreiking" worden vermeden**. Indien verweerder de voorkeur geeft aan andere procedurele regels dient hij – binnen de wettelijke kaders- zijn beleid te wijzigen in plaats van niet openbare afspraken met de RvR te maken. De rechtbank verwijst hiervoor naar de uitspraak van deze rechtbank van 13 maart 2017 ([ECLI: NL: RBDHA: 2017: 2318](https://eclii.nl/RBDHA:2017:2318)), waartegen door verweerder geen hoger beroep is ingesteld. Overigens valt niet in te zien waarom het

uitreiken van het voornemen niet op de in de Vc neergelegde wijze kan plaatsvinden onder het gelijktijdig melding maken van de nieuwe zaak bij de RvR, zodat de zaak aan een advocaat kan worden toebedeeld en na tot stand komen van een bepaalde volmacht de toevoeging kan worden verstrekt. Dit geldt temeer nu eiser zich in bewaring bevindt en altijd zal worden aangetroffen in het detentiecentrum en de uitreiking in persoon daardoor dus zeer eenvoudig is.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1140](#)

[Naar inhoudsopgave](#)